

het was iets voor mij, blijkens het opschrift: „Professoren en artsen over . . . . .” Het doet er niet toe, over wat. Door toedoen van den conducteur was ik zoo gelukkig, eenige wetenschappelijke uitspraken te vernemen van geachte collega's uit Haarlem, 's-Gravenhage en andere plaatsen. Nu vroeg ik mij af: moet voor den arts de gelegenheid om iets te leeren afhangen van de goedgunstigheid eens conducteurs? Te zeggen, dat het onbehoorlijk is, voor reclamedoeleinden attesten af te geven, dat gaat haast niet meer; vraag dat maar eens aan de heeren zelve, die zich met het afgeven van zulke attesten onledig houden. Het zal dus wel buitengewoon behoorlijk zijn. Maar, mag men vragen, staan voor den arts de geneeskundige tijdschriften niet meer open, als hij er behoefte aan heeft, zijn wetenschappelijke overtuiging aangaande een geneesmiddel bekend te maken? Onder de talloze oorspronkelijke bijdragen vindt men er slechts enkele op het gebied van de practische toepassing der geneesmiddelen. En op één groen papiertje in de tram vind ik tien oorspronkelijke bijdragen van vaderlandsche artsen. Hoe nu? Vormen de collega's een minder bevoegd, een minder gewenscht lezerspubliek dan de juffrouwen in de tram?

HET RECHT VAN DEN ENGELSCHEN VERZEKERDE OM ZICH DOOR EEN VRIJ PRACTIZEEREND ARTS TE LATEN BEHANDELEN. — De moeilijkheden, die Engelsche verzekerden onlangs hebben ondervonden, als zij zich niet door de artsen der staatsziekenfondsen lieten behandelen, doordat aan de vrije artsen de nieuwe formulieren voor ziekengeldattesten niet werden verstrekt, hebben aanleiding gegeven tot een briefwisseling tusschen de British Medical Association en de staatscommissie voor de ziekteverzekering. De staatscommissie heeft in haar antwoord uiteengezet, dat de geneesheeren, aan de ziekenfondsen verbonden, zekere verplichtingen op zich hebben genomen jegens de ziekenfondsen, waardoor deze, op grond van de attesten, van die geneesheeren ontvangen, zich eerder gerechtigd zullen achten, ziekengeld uit te keeren, dan op grond van attesten van geneeskundigen, die tot de ziekenfondsen in geenerlei betrekking staan. De tekst der nieuwe formulieren, die op de wederzijdsche verplichtingen van het ziekenfonds en den attesteerenden dokter slaat, laat zelfs niet toe, zulke formulieren ter beschikking te stellen van de artsen, die buiten de ziekenfondsen staan. Maar, gezien de moeilijkheden, waarop het bestuur der British Medical Association heeft gewezen, zullen de ziekenfondsen worden gemachtigd om ziekengeld uit te betalen ook op grond van attesten van vrij practizeerende artsen, al zijn die niet op de nieuwe formulieren geschreven.

EEN WENK AAN HET PUBLIEK BIJ SCHAARSCHTE VAN GENEESKUNDIGE HULP. — Een dagblad te Dresden wijst de bevolking er op, dat er geen sprake behoeft te zijn van gebrek aan artsen, als men slechts op verstandige wijze gebruik maakt van de geneeskundige hulp. Dat men soms lang op de komst van den arts moet wachten is een gevolg daarvan, dat men de artsen ontbiedt, terwijl men zelf op het spreekuur kan komen, of dat men zijn boodschappen in plaats van 'smorgens op alle uren van den dag zendt, of zonder eenigen grond de oogenblikkelijke komst van den dokter verlangt. Zóó kan het werk niet worden gedaan, nu er minder artsen zijn dan anders (*Deutsche med. Wochenschr.*). PINKHOF.

INGEZONDEN.

TILANUS-MEDAILLE.

De ondergeteekenden, in de algemeene vergadering van het Genootschap tot bevordering van Natuur-, Genees- en Heelkunde te Amsterdam, gehouden den 4den November 1914, benoemd tot commissie van praeadvies voor de medaille, gestich

als hulde aan de nagedachtenis van wijlen C. B. TILANUS, hebben de eer vóór 15 April 1915 bij den eersten ondergeteekende inzending te verzoeken van werken, die na 1 September 1910 zijn geschreven en voor toekenning van genoemde medaille in aanmerking behooren te komen.

Daarbij brengen zij de volgende bepalingen uit de *Statuten* en uit de *Regelen voor de uitvoering der Statuten* in herinnering.

Statuten.

Art. 2. De medaille zal uitgereikt worden aan den schrijver op het gebied der heekunde in haar meest uitgebreiden omvang, die daarvoor naar het oordeel van het Genootschap het meest in aanmerking komt.

Art. 3. De medaille zal alleen toegewezen worden aan Nederlanders of aan hen, die in Nederland of zijn koloniën gevestigd zijn.

Art. 5. Het Genootschap heeft het recht de bekroonde manuscripten in zijn werken op te nemen.

Regelen voor de uitvoering der Statuten.

1. Behalve geschriften op het gebied der heekunde in engeren zin, zullen, met uitzondering van academische proefschriften, alle oorspronkelijke bijdragen tot de biologische wetenschappen, die voor de heekunde gewichtig zijn, bij de toekenning der medaille in aanmerking genomen worden.

2. De stukken kunnen zoowel door den schrijver zelf als door anderen worden ingezonden. In het laatste geval geeft de commissie den schrijver daarvan zoo spoedig mogelijk kennis. Indien deze niet binnen een maand schriftelijk van zijn goedkeuring doet blijken, worden zijn geschriften buiten beoordeeling gelaten. Manuscripten kunnen anoniem met verzegelde naambriefjes worden ingezonden.

3. De medaille wordt slechts verleend aan personen, die hoogstens gedurende veertien jaren den titel van arts of doctor dragen, te rekenen van den datum van den eerst verkregen titel.

4. Het praeadvies der commissie zal aan de leden vóór de algemeene vergadering gedrukt worden toegezonden.

5. Wanneer meer dan één schrijver de bekroning wordt waardig geacht, wordt over de toewijzing der medaille tusschen hen geloot.

De commissie vestigt de aandacht op de in „regel” 3 genoemde bepaling, waardoor de mededinging tot de jongere geleerden wordt beperkt. Zij spoort deze aan vooral niet na te laten hun werk in te zenden. Alleen wanneer allen, die in aanmerking komen voor de bekroning, mededingen, wordt het aan het Genootschap mogelijk, den waardigste te bekronen en aan de TILANUS-medaille in onze instellingen bij voortdurende de plaats te verzekeren, welke haar door de stichters der medaille werd toegedacht.

Zij wijst met nadruk op art. 2 der statuten en op punt 1 der „regelen”, waarin het gebied, waarop zich verhandelingen, die tot bekroning recht geven, mogen bewegen, als zéér ruim is omschreven. Ook blijkt uit dezelfde voorschriften, dat nog onuitgegeven handschriften, evenzeer als reeds verschenen werken — met uitzondering van proefschriften — voor mededinging in aanmerking komen.

Amsterdam }
Utrecht } Februari 1915.

J. A. KORTEWEG,
Weteringplantsoen 7, Amsterdam.
C. EIJKMAN, Utrecht.
J. K. A. WERTHEIM SALOMONSON, Amsterdam.